

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Ing. I. D.**, zast. JUDr. Milošem Tuháčkem, advokátem se sídlem v Táboře, Převrátilská 330, proti žalované: **Ředitelka Krajského úřadu Královéhradeckého kraje**, sídlem Wonkova 1142, Hradec Králové, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **I. Č. s. r. o.**, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 3. 2007, č. j. 30 Ca 65/2006 - 43,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náklady řízení o kasační stížnosti v částce 4800 Kč k rukám jejího zástupce JUDr. Miloše Tuháčka, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaná (dále také „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadla shora uvedený rozsudek, kterým bylo zrušeno její rozhodnutí ze dne 3. 8. 2006, č. j. 17401/KR/2006, a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení. Zrušeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno odvoláním napadené rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru majetkoprávního, ze dne 12. 7. 2006, č. j. MPO/57740/2006, jímž byla odmítnuta část žádosti žalobkyně o poskytnutí informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (ve znění účinném před novelou provedenou zákonem č. 61/2006 Sb. – dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), a to s ohledem na ochranu obchodního tajemství. V žádosti o poskytnutí informace se žalobkyně domáhala plného znění textu nájemní (leasingové) smlouvy, kterou uzavřel Královéhradecký kraj se společností I. Č. s. r. o. na pořízení administrativního centra Královéhradeckého kraje. Kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu

v Hradci Králové vycházel z toho, že stěžovatelka ve zrušeném rozhodnutí nedostatečně odůvodnila, jak neposkytnuté informace naplňují pojmové znaky obchodního tajemství.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), namítá tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem a nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek odůvodnění.

Stěžovatelkou namítané nesprávné právní posouzení věci má spočívat v tom, že krajský soud nesprávně vyložil ustanovení § 15 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, když nesprávně v odůvodnění napadeného rozsudku dovedl, že stěžovatelka ve svém rozhodnutí zůstala hodně dlužna požadavku zákona na odůvodnění každého omezení práva na informace. Odůvodnění rozhodnutí stěžovatelky naopak podrobně obsahuje, jak informace obsažené v požadované smlouvě naplňují všechny pojmové znaky obchodního tajemství dle § 17 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „obchodní zákoník“). Odůvodnění výše uvedené skutečnosti je již v rozhodnutí stěžovatelky natolik vyčerpávající, že požadavek krajského soudu na podrobnější rozpracování odůvodnění rozhodnutí stěžovatelce de facto ukládá povinnost v příštím rozhodnutí jednotlivě uvést každou informaci obsaženou v požadované smlouvě s podrobným odůvodněním toho, že naplňuje veškeré pojmové znaky obchodního tajemství ve smyslu § 17 obchodního zákoníku. Výše uvedený požadavek krajského soudu však vychází z nesprávného výkladu ustanovení § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím. Účelem ustanovení § 15 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím je podle názoru stěžovatelky doložení správnosti a zákonnosti postupu správního úřadu, jakož i vydaného správního rozhodnutí. Z odůvodnění musí být zřejmé jak skutkové, tak právní předpoklady, z nichž správní orgán vycházel při hodnocení konkrétní skutkové podstaty a při její subsumpci pod určité ustanovení zákona: odůvodnění musí zejména obsahovat a vyčerpávat celý petit návrhu, zejm. právní úvahy o něm a důvody, které k úřednímu výroku vedly. Výše uvedený obsah a účel ustanovení § 15 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím stěžovatelka bezesbytku naplnila a svým povinností nezůstala nic dlužna.

Krajský soud následně v napadeném rozsudku dospěl k nesprávnému závěru, že stěžovatelka odmítla poskytnout některé z požadovaných informací nikoliv s poukazem na příslušná zákonná ustanovení, ale vycházela výlučně z vůle osoby zúčastněné na řízení, která označila za obchodní tajemství smlouvu jako celek a následně vyslovila souhlas toliko s poskytnutím informací o jejích určitých částech. Stěžovatelka ve svém zrušeném rozhodnutí uvedla projev vůle osoby zúčastněné na řízení, že uvedená smlouva je obchodním tajemstvím, jako skutečnost, která dokazuje naplnění přinejmenším dvou znaků obchodního tajemství podle § 17 obchodního zákoníku, kterými v daném případě jsou: vůle osoby zúčastněné na řízení utajit skutečnosti obsažené v požadované smlouvě a také skutečnost, že uvedená společnost utajení těchto skutečností odpovídajícím způsobem zajišťovala a dosud zajišťuje.

Stěžovatelkou namítaná nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu má spočívat v tom, že krajský soud svůj rozsudek nedostatečně odůvodnil. Stěžovatelka poukazuje na právní závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, který byl publikován pod č. 689/2005 Sb. NSS. Z tohoto rozhodnutí plyne, že pokud není z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námítka účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d)

s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá. Dle stěžovatelčina názoru krajský soud v napadeném rozsudku uvádí několik právních závěrů, které přejímá od žalobkyně, aniž by zdůvodnil, proč se k nim přiklání. Stejně tak se krajský soud nevypořádal se všemi argumenty a námitkami stěžovatelky. Ne zcela přesvědčivě jsou odůvodněny závěry krajského soudu o tom, že stěžovatelka neuvedla, jak požadovaná smlouva naplňuje znaky obchodního tajemství. Vůbec pak nebylo odůvodněno tvrzení krajského soudu, že stěžovatelka neposkytla požadované informace kvůli tomu, že vycházela z vůle osoby zúčastněné na řízení.

S ohledem na výše uvedené navrhuje stěžovatelka, aby Nejvyšší správní soud zrušil předmětný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že citované odůvodnění rozhodnutí stěžovatelky má blíže k volné, obecné citaci zákona, než k pregnantnímu odůvodnění správního rozhodnutí, z něhož by byla patrná správní úvaha. Mimo obecného odkazu na předmět podnikání se stěžovatelka předmětem podnikání osoby zúčastněné na řízení vůbec nezabývá. Z odůvodnění rozhodnutí stěžovatelky také není zřejmo, jakou správní úvahou dospívá stěžovatelka k závěru, že obsahem nájemní (leasingové) smlouvy jsou skutečnosti, které nejsou v příslušných kruzích běžně dostupné. Stěžovatelka dále zaměňuje pojmy know how a obchodní tajemství, když v rozhodnutí uvádí, že informace nejsou poskytnuty s ohledem na to, že se jedná o know how osoby zúčastněné na řízení. Know how sice může za určitých okolností být předmětem ochrany prostřednictvím obchodního tajemství, ovšem je patrné, že v takovém případě to musí být pečlivě odůvodněno.

Žalobkyně dále polemizuje s tím, jak se stěžovatelka (ne)vypořádala s naplněním pojmových znaků obchodního tajemství dle § 17 obchodního zákoníku. Za skutečnosti obchodní povahy lze považovat adresáře zákazníků, dodavatelů, obchodní záměry, výrobní náklady. Za skutečnosti výrobní povahy pak lze považovat technologické postupy a metody, vzory či prototypy. A konečně za skutečnosti technické povahy např. technické plány, výkresy, síťové či jiné grafy. Z odůvodnění správních orgánů obou stupňů nijak nevyplývá, jak odepřené informace naplňují tento znak obchodního tajemství, když stěžovatelka pouze poukazuje na předmět podnikání osoby zúčastněné na řízení a charakter nájemní (leasingové) smlouvy. Skutečnosti podléhající obchodnímu tajemství také musí sloužit provozování podniku nebo vzhledem ke své povaze tomuto účelu sloužit mají. I vymezení tohoto pojmového znaku zahrnuje stěžovatelka pod obecné zdůvodnění předmětem podnikání osoby zúčastněné a charakterem nájemní (leasingové) smlouvy, přičemž z odůvodnění ani nevyplývá, co konkrétně je předmětem podnikání osoby zúčastněné. Skutečná nebo alespoň potenciální materiální nebo imateriální hodnota skutečností tvořících obchodní tajemství může být dána jen tehdy, jestliže je jejich vyjádření způsobilé jakkoli se dotknout hospodářského výsledku podnikatele provozujícího podnik. Ani tímto pojmovým znakem se rozhodnutí správních orgánů nezabývá, neboť z něj není zřejmé, jak by se poskytnutí požadovaných informací mohlo dotknout hospodářského výsledku osoby zúčastněné na řízení. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nevyplývá ani to, že smlouva není v podnikatelských kruzích běžně dostupná. Řádně odůvodněny tak byly jen pojmové znaky obchodního tajemství spočívající v tom, že smlouva má být podle vůle podnikatele utajena a podnikatel odpovídajícím způsobem zajišťuje její utajení. Žalobkyně

tak jednoznačně souhlasí s krajským soudem v tom, že rozhodnutí stěžovatelky je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, naopak rozhodnutí krajského soudu považuje žalobkyně za správné a přezkoumatelné.

Ze všech shora uvedených důvodů navrhuje žalobkyně, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že souhlasí s právními závěry stěžovatelky uvedenými v podané kasační stížnosti. Dle názoru osoby zúčastněné na řízení neukládá zákon o svobodném přístupu k informacím povinným subjektům zveřejnit (resp. vydat) smlouvu jako takovou, ale pouze informace o obsahu takové smlouvy. Nelze pominout, že smyslem zákona o svobodném přístupu k informacím je poskytnutí informací o takovém obsahu smlouvy, který má dopad na hospodaření s veřejnými prostředky. Veškeré takové informace již ovšem zveřejněny byly.

Osoba zúčastněná na řízení dále uvádí, že smlouva, její uspořádání, způsob strukturování a jedinečné formulace v ní obsažené jsou její obchodní tajemství a know how. Nelze souhlasit s tím, že smlouva jako celek nemůže být obchodním tajemstvím. Uzavření smlouvy je sice výsledkem akceptace oferty, ale to nevylučuje, aby smlouva mohla být předmětem obchodního tajemství. Smlouva naopak naplňuje všech pět znaků obchodního tajemství podle § 17 obchodního zákoníku (1. souvisí s podnikem osoby zúčastněné na řízení, 2. má potenciální hodnotu, neboť se nejedná o smlouvu formulářovou, 3. není v obchodních kruzích běžně dostupná, 4. osoba zúčastněná na řízení vícekrát prokazatelně projevila vůli smlouvu utajit, 5. osoba zúčastněná na řízení utajení smluv zajišťuje – a to i v jiných případech). Okolnost, že osoba zúčastněná na řízení souhlasila se zveřejněním určitých informací, ještě neznamená, že by upouštěla od utajování smlouvy. Dále osoba zúčastněná na řízení uvádí, že nebylo podmínkou veřejné zakázky, aby uzavíraná smlouva byla zveřejněna. Nelze zpětně měnit podmínky zveřejnění smlouvy, popř. vynucovat takové chování osoby zúčastněné na řízení, z něhož by jí mohla vzniknout škoda.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatelku jedná pověřený zaměstnanec s potřebným vzděláním. Důvodnost kasačních stížností pak posoudil zdejší soud v mezích jejich rozsahu a v nich uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud se ponejprv zabýval námitkami kasační stížnosti mířícími na nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí; pakliže by totiž rozhodnutí krajského soudu nebylo lze plně přezkoumat, nebylo by ani možno se v plné míře zabývat dalšími stížnostními námitkami. Není pravdou, jak tvrdí stěžovatelka, že krajský soud v napadeném rozsudku uvádí několik právních závěrů, které přejímá od žalobkyně, aniž by zdůvodnil, proč se k nim přiklání. Je ovšem zřejmé, že pokud se krajský soud ztotožní s argumentací žalobkyně (a to obzvláště v posuzovaném případě, kdy byla podání žalobkyně před krajským soudem – žaloba a replika k vyjádření stěžovatelky k žalobě – velmi obsáhlá a argumentačně bohatá), uvede ji v odůvodnění svého rozhodnutí, takže zdůvodnění právních závěrů krajského soudu i žalobkyně může být podobné či shodné. To však nemůže v žádném případě způsobit nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí pro nedostatek důvodů – a to právě proto, že důvody rozhodnutí existují a jsou zřejmé. Rozhodnutí krajského soudu tak je plně v souladu se stěžovatelkou uváděným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44. Není ani pravdou, že krajský soud

ne zcela přesvědčivě odůvodnil závěry o tom, že stěžovatelka neuvedla, jak požadovaná smlouva naplňuje znaky obchodního tajemství. Krajský soud uvedl, že má-li se jednat o obchodní tajemství, je nutno, aby byly naplněny všechny zákonem stanovené znaky (§ 17 obchodního zákoníku), avšak že stěžovatelka o některých znacích obchodního tajemství vůbec nepojednala a nekonkretizovala důvody, pro něž se má v daném případě o obchodní tajemství jednat. I zde tedy jsou z rozsudku krajského soudu patrné důvody, které soud k jeho úvaze vedly. Konečně odůvodněno bylo i tvrzení krajského soudu, že stěžovatelka neposkytla požadované informace kvůli tomu, že vycházela z vůle osoby zúčastněné na řízení. Z napadeného rozsudku totiž vyplývá, že o většině pojmových znaků obchodního tajemství (§ 17 obchodního zákoníku) nebylo ve zrušeném rozhodnutí stěžovatelky pojednáno, avšak pojmové znaky obchodního tajemství spočívající ve vůli podnikatele (osoby zúčastněné na řízení) utajit obsah požadované informace a odpovídajícím způsobem skutečného zajišťování utajení informací byly stěžovatelkou ve zrušeném rozhodnutí řádně odůvodněny. Z toho tedy krajský soud dovodil, že stěžovatelka vycházela z vůle osoby zúčastněné na řízení část obsahu smlouvy utajit. Námitky odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak nemá zdejší soud za důvodné.

Následně Nejvyšší správní soud zkoumal námitky týkající se nesprávného právního posouzení věci. Podle § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že je-li požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne. Při poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků (včetně prostředků územního celku), se podle § 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství. Takové součásti požadované smlouvy, které odpovídají uvedené definici, již žalobkyni poskytnuty byly. Ostatní části smlouvy poskytnuty nebyly, a bylo tedy na stěžovatelce, aby se vypořádala s tím, jak tyto neposkytnuté pasáže naplňují znaky obchodního tajemství. V této souvislosti stěžovatelka namítá, že zrušené rozhodnutí je řádně odůvodněno, takže krajský soud pochybil při výkladu ustanovení § 15 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, které stanoví, že každé rozhodnutí, kdy povinný subjekt žádosti být jen zčásti nevyhoví, musí obsahovat odůvodnění každého omezení práva na informace. Jinými slovy řečeno: krajský soud zastává stanovisko, že zrušené rozhodnutí neobsahuje odůvodnění omezení práva na informace, zatímco stěžovatelka tvrdí, že její rozhodnutí řádně odůvodnění obsahuje.

Podle § 17 obchodního zákoníku tvoří obchodní tajemství veškeré skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje. Z odůvodnění zrušeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud zjistil, že toto obsahuje citaci § 17 obchodního zákoníku a dále pojednání o naplnění pojmových znaků obchodního tajemství spočívajících v tom, že požadované informace mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje. O ostatních pojmových znacích ve zrušeném rozhodnutí není pojednáno vůbec, přičemž z definice obchodního tajemství obsažené v § 17 obchodního zákoníku je patrné, že pojmové znaky musejí být naplněny kumulativně. Pokud o některých z nich stěžovatelka nepojednala, je zřejmé, že se jedná o rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Pokud stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že naplnila minimálně dva znaky obchodního tajemství, pak je třeba říci, že není možné vybrat si jen ty znaky, které se stěžovatelce hodí, neboť je naplňuje. Je tak plně na místě závěr krajského soudu, že stěžovatelka fakticky vycházela z vůle osoby zúčastněné na řízení, která označila za obchodní tajemství smlouvu

jako celek a následně vyslovila souhlas toliko s poskytnutím informací o jejích určitých částech, neboť jediné dva odůvodněné znaky obchodního tajemství vycházejí z vůle osoby zúčastněné na řízení požadované skutečnosti utajit a s faktickým zajišťováním tohoto deklarovaného utajení. Odůvodnění zrušeného rozhodnutí tak rozhodně není možno považovat za vyčerpávající, jak tvrdí stěžovatelka. Není ani pravda, že požadavek krajského soudu na podrobnější rozpracování odůvodnění rozhodnutí stěžovatelce de facto ukládá povinnost v příštím rozhodnutí jednotlivě uvést každou informaci obsaženou v požadované smlouvě s podrobným odůvodněním toho, že naplňuje veškeré pojmové znaky obchodního tajemství. Je totiž zásadní, na první pohled viditelný rozdíl mezi odůvodněním, proč nelze informaci poskytnout, a poskytnutím informace. Ostatně dvě uvedená kritéria se stěžovatelce již podařilo řádně odůvodnit, aniž by tím byly informace žalobkyni poskytnuty. Proto ani námitky odpovídající důvodům kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nemá zdejší soud za důvodné.

Nejvyšší správní soud dále poukazuje na to, že k otázce obchodního tajemství ve vztahu k poskytování informací ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím existuje konstantní judikatura správních soudů, s níž je tento rozsudek i rozsudek napadený kasační stížností v souladu. Blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2004, č. j. 7 A 118/2002 - 37, zveřejněný pod č. 654/2005 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2004, č. j. 6 A 136/2002-35, zveřejněný pod č. 768/2006 Sb. NSS, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 5. 2001, č. j. 31 Ca 189/2000 - 27 apod.

Pokud jde o vyjádření osoby zúčastněné na řízení, je třeba především uvést, že žádný z argumentů nepolemizuje s tím, že rozhodnutí stěžovatelky je nepřezkoumatelné. Osoba zúčastněná na řízení jen tvrdí, že uvedená smlouva (eventuálně některé její části) je předmětem obchodního tajemství. Takovéto tvrzení ještě nutně nemusí být nesprávné, ostatně z rozsudku krajského soudu plyne pro stěžovatelku toliko povinnost řádně své rozhodnutí odůvodnit, nikoliv poskytnout smlouvu žalobkyni. Argumenty osoby zúčastněné na řízení tedy nemíří na to, co je předmětem soudního přezkumu v daném případě. S ohledem na nepřezkoumatelnost rozhodnutí stěžovatelky je beztak nelze plně vážít. Nad tento rámec je však potřeba uvést, že není pravda, že by žalobkyně byla již saturována tím, že jí byly poskytnuty údaje o ceně projektu, neboť účelem zákona o svobodném přístupu k informacím je poskytnutí informací o takovém obsahu smlouvy, který má dopad na hospodaření s veřejnými prostředky. Smysl zákona totiž nelze spatřovat úzce toliko v kontrole hospodaření s veřejnými prostředky, smyslem zákona je totiž snížení či odstranění nejistoty či nevědomosti tazatele, přičemž je pravdou, že tento fakt může vést ke kontrole veřejné správy (zdaleka nikoliv jen ke kontrole nakládání s veřejnými prostředky). Žádost o informaci také není kauzální – povinný subjekt není oprávněn požadovat po tazateli důvod či účel dotazu, ba dokonce ani tazatel sám takový důvod mít nemusí. Nelze tak argumentovat tím, že poskytnutá informace se nemůže tazateli k ničemu hodit. Stejně tak nelze souhlasit s tvrzením osoby zúčastněné na řízení, že zákon o svobodném přístupu k informacím neukládá povinným subjektům zveřejnit (resp. vydat) smlouvu jako takovou, ale pouze informace o obsahu takové smlouvy. Zákon o svobodném přístupu k informacím totiž příkazuje poskytovat informace, přičemž informací podle § 3 odst. 3 tohoto zákona je třeba rozumět jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního. Definice je tedy pojata maximálně široce a obecně (jak plyne i s ohledem na častý výskyt slova „*jakýkoliv*“) a restriktivní výklad tak je nepřípustný.

V daném případě tedy nebyly naplněny namítané kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s. a zdejší soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozhodnutí zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námitky podle § 109 odst. 1 s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně měla naopak ve věci plný úspěch, a proto jí soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila, vůči žalované. Výše nákladů řízení je tvořena náhradou nákladů zastoupení žalobkyně za dva úkony právní služby, a to za převzetí a přípravu zastoupení a sepsání vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 23. 5. 2007 ve výši 2x 2100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradu hotových výdajů ve výši 2x 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 4800 Kč. Z těchto důvodů soud uložil žalované povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení v částce 4800 Kč k rukám zástupce žalobkyně do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu